

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. XIV. Ab Ambrosio persuasus credidit, Scirpturas veteres, & Fidem Catholicam recte defendi posse adversus Manichæos: quibus relictis, Academicorum more fluctuans, Catechumenus esse statuit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

iis præluxit, qui in conversione hæreticorum elaborant.

3. Magna est verbi Dei efficacia, ad quod audiendum inducendi sunt, quibus possunt modis, in qui alienam Religionem sectantur. Procurandi tamen ejusmodi concionatores, qui facundia & suavitate polleant, sic enim rerum licet contemptores & incuriosi, dum attendunt verbis, & ad eloquentiæ suavitatem cor aperiunt, gradatim res quoque ipsas, & veritatem admittunt. ut seq. c. de se testatur S. D.

CAP. XIV.

Ab Ambrosio persuasus credidit, Scripturas veteres, & Fidem Catholicam recte defendi posse adversus Manichæos: quibus relictis, Academicorum more fluctuans, Catechumenus esse statuit.

1. **C**VM enim non satagerem discere, quæ dicebat; sed tantum, quemadmodum dicebat, audire (ea mihi quippe jam desperanti ad te viam patere homini, inanis cura remanserat) veniebant in animum meum simul cum verbis, quæ diligebam, res etiam, quas negligebam. Neque enim ea dirimere poteram. Et dum cor aperirem, ad excipiendum quam diserte diceret, pariter intrabat quam vere diceret, gradatim quidem. Nam primo etiam ipsa defendi posse, mihi jam cœperant videri: & fidem catholicam, pro qua nihil posse dici adversus oppugnantes Manichæos putaveram, jam non impudenter asseri existimabam: maxime audito uno atque altero, & sæpius ænigmate soluto de Scripturis veteribus. Vbi cum ad 2 Cor. 3. 6. *literam acciperem, occidebar spiritualiter.*

2. Itaq; plerisq; illorum librorum expositis

locis, jam reprehendebam desperationem meam; illam dumtaxat, qua credideram legem & prophetas detestantibus atque irridentibus, resisti omnino non posse. Nec tamen jam ideo mihi Catholicam viam tenendam esse sentiebam, quia & ipsa poterat habere doctores assertoresque suos, qui copiose & non absurde objecta-refellerent. Nec ideo jam damnandum illud, tenebam, quia defensionis partes æquabantur: ita enim Catholica non mihi victa videbatur. ut nondum etiam victrix appareret. Tunc vero fortiter intendi animum, si quo modo possem certis aliquibus documentis Manichæos convincere falsitatis. Quod si possem spirituales substantiam cogitare, statim machinamenta illa omnia solverentur, & abjicerentur ex animo meo, sed non poteram.

3. Veruntamen, de ipso mundi hujus corpore, omnique natura, quam sensus carnis attingeret: multo probabiliora plerosque sensisse philosophos, magis magisque considerans atque comparans judicabam. Itaque Academicorum more, sicut existimantur, dubitans de omnibus, atque inter omnia fluctuans, Manichæos quidem reliquendos esse decrevi; non arbitrans eo ipso tempore dubitationis meæ, in illa secta mihi permanendum esse, cui jam nonnullos philosophos præponebam: quibus tamen philosophis, quod sine nomine salutari Christi essent, curationem languoris animæ meæ committere omnino recusabam. Statui ergo tamdiu esse catechumenus in Catholica Ecclesia, mihi à parentibus commendata: donec

nec aliquid certi eluceret, quo cursum dirigerem.

V S V S.

1. *Secundus gradus S. D.* ad conversionem fuit, in quo S. Ambrosius illum collocavit, demonstrando scripturas veteres, quas Manichæi rejiciebant, non secundum literam, sed spiritum intelligendas: & fidem Catholicam adversus hæreticorum objecta posse defendi, adeoque non esse victam etsi nondum victrix appareret. In hoc gradu S. D. primum errorem hæresis Manichæorum, contra vetus testamentum deposuit.
2. Sicut S. D. ex hoc gradu incidit in periculosam desperationem veri, & diu in mediis dubitationis fluctibus ab Academicis retentus est, ut ipse testatur: ita multi ex sectariis, postquam vident nec suam religionem defendi, nec nostram refelli solide posse: non Academici, sed Politici aut Athei evadunt, incipientes dubitare de divina providentia, vel censentes quemvis in sua religione salvari posse, quod nulla sit, quæ ipsorum cerebro undequaque sapiat. Hi Academicis perfimiles sunt, & exemplo S. Augustini monendi.
 - I. Ut cum illo in Ecclesia Catholica saltem catechumeni esse velint, & instrui petant, cum *Nicodemus* in Evangelio, & *Eunucho* in Actibus Apostolorum. II. Ut cum S. Aug. Deum pro agnitione veritatis ferventer orent: nihil enim sibi restare putabat, quam ut divinam providentiam lachrymosis & miserabilibus vocibus, ut opem sibi ferret, deprecaretur, atque id sedulo se fecisse, ait. III. Ut cum eodem agnita Sectariorum fraudulentia, & irrefragabilibus quibusdam erroribus, decernant illos sibi relinquendos, nec ipso tempore dubitationis in illa secta sibi putent permanendum: sed quantum possunt saltem animo, si nondum corpore, inde se distuant. Sic illi cum S. Augustino facile aliquem Ambrosium inveniunt; & aperiet Deus pulsantibus januam veritatis, in quo *nullus speravit & confusus est, quem nemo invocavit & desepxit illum.*

I. de vita
beata, c. 1.

Ioan. 3.
Actor. 5.

De util.
cred. c. 8.

Eccl. 2.
& 11.

H S LIBER